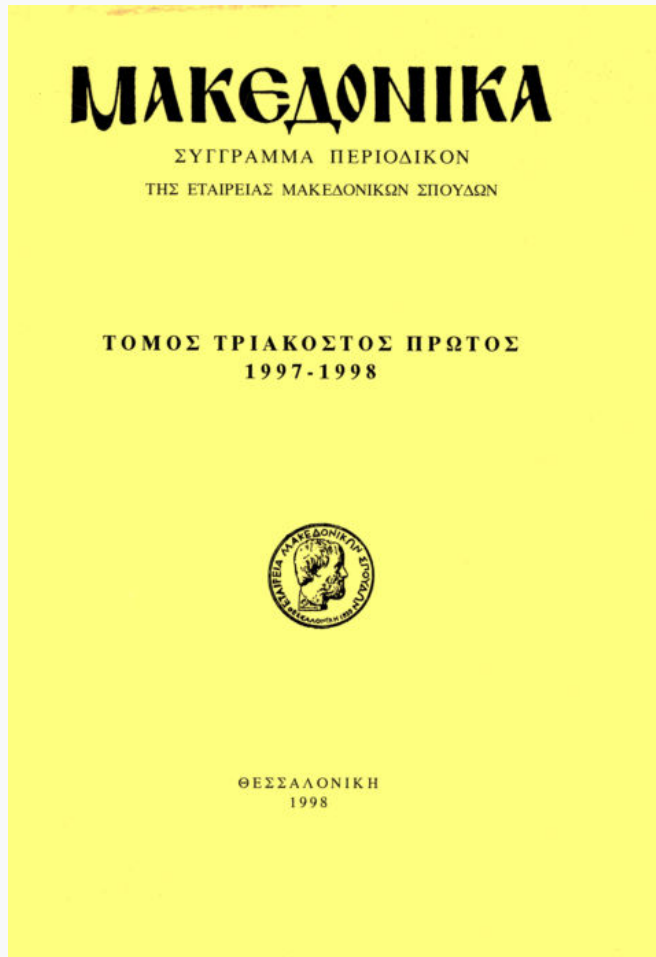

Μακεδονικά

Τόμ. 31, Αρ. 1 (1998)

Β. Δημητριάδης, Η Θεσσαλονίκη της παρακμής. Η Ελληνική Κοινότητα της Θεσσαλονίκης κατά τη δεκαετία του 1830 με βάση ένα οθωμανικό κατάστιχο απογραφής του πληθυσμού

Αθ. Ε. Καραθανάσης

doi: [10.12681/makedonika.147](https://doi.org/10.12681/makedonika.147)

Copyright © 2014, ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Καραθανάσης Α. Ε. (1998). Β. Δημητριάδης, Η Θεσσαλονίκη της παρακμής. Η Ελληνική Κοινότητα της Θεσσαλονίκης κατά τη δεκαετία του 1830 με βάση ένα οθωμανικό κατάστιχο απογραφής του πληθυσμού. *Μακεδονικά*, 31(1), 437–442. <https://doi.org/10.12681/makedonika.147>

στολίδης, τόν ὁποῖο ὁ συγγρ. κακῶς παραπέμπει σέ *Μυρτίλο*, ἀντί τοῦ ὀρθοῦ Κοσμάς-Μυρτίλος Ἀποστολίδης. Ὁ κ. Χ.Β. θά μπορούσε, ἐπίσης, νά προβεί καί σέ συσχετισμούς τῶν σεραϊκῶν συντεχνιῶν μέ τίς ἑλληνικές ἐμπορικές κομπανίες τοῦ Sibiu καί τοῦ Brasov, τῶν ὁποίων, σημειωτόν, πολλά μέλη προέρχονταν ἀπό τίς Σέρρες καί τό Μελένιο. Ἐπί τοῦ προκειμένου ὑπάρχουν οἱ μελέτες τοῦ ὑπογραφομένου *L'Hellenisme en Transylvanie*, Θεσσαλονίκη 1989, ἐκδ. Ι.Μ.Χ.Α., καί τῆς κ. Δέσποινας-Εἰρήνης Τσοῦρα-Παπαστάθη, *Ἡ ἑλληνική ἐμπορική κομπανία τοῦ Σιμπίου Τρανσυλβανίας 1636-1848. Ὁργάνωση καί Δίκαιο*, Θεσσαλονίκη 1994, ἐκδ. Ι.Μ.Χ.Α. Ὅπως καί νά ἔχει, πάντως, ἡ μικρή, ἀλλ' οὐσιαστική στό περιεχόμενό της, μελέτη τοῦ κ. Χ.Β. εἶναι εὐπρόσδεκτη ἀπό κάθε ἄποψη, γι' αὐτό καί ἀξίζουν θερμά συγχαρητήρια στόν συγγραφέα της, στόν ἐκδότη της κ. Β. Τζανακάρη καί στόν χορηγό της ἐκδόσεως, δηλ. τό Ἐμπορικό καί Βιομηχανικό Ἐπιμελητήριο Σερρών.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΑΘ. Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

Β. Δημητριάδης, *Ἡ Θεσσαλονίκη τῆς παρακμῆς. Ἡ Ἑλληνική Κοινότητα τῆς Θεσσαλονίκης κατά τή δεκαετία τοῦ 1830 μέ βάση ἓνα ὀθωμανικό κατάστιχο ἀπογραφῆς τοῦ πληθυσμοῦ*, Ἡράκλειο, Πανεπιστημιακές ἐκδόσεις, 1997, σσ. 345.

Ὁ καθηγητής κ. Β. Δημητριάδης εἶναι γνωστός ἀπό πολλά χρόνια γιά τίς ἐρευνές του τίς ἀναφερόμενες στήν Θεσσαλονίκη, καί τήν Μακεδονία γενικότερα, κατά τήν Τουρκοκρατία: κλασικές παραμένουν οἱ μελέτες του *Ἡ Κεντρική καί Δυτική Μακεδονία κατά τόν Ἐβλιγιά Τσελεμπή*, Θεσσαλονίκη 1973, καί *Τοπογραφία τῆς Θεσσαλονίκης κατά τήν ἐποχή τῆς Τουρκοκρατίας 1430-1912*, Θεσσαλονίκη 1983. Τό νέο βιβλίο του βασιζέται σέ τουρκικό κατάστιχο ἀπογραφῆς τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Θεσσαλονίκης κατά τήν περίοδο 1831-1835 ἀποκείμενο στό Ἱστορικό Ἀρχεῖο Μακεδονίας, καί τό ὁποῖο εἶναι ἀντίγραφο τοῦ ἀρχικοῦ πού στάλθηκε ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη στό κατάστιχο-ἀντίγραφο οἱ Τοῦρκοι ὑπάλληλοι τοῦ Ἱεροδικαστηρίου ἔγραφαν τίς τυχόν μεταβολές πού ἀφοροῦσαν στόν ἀπογραφόμενο χριστιανικό πληθυσμό τῆς Θεσσαλονίκης. Εἶναι ἡ περίοδος τῆς πληθυσμιακῆς καί οικονομικῆς παρακμῆς τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου τῆς Θεσσαλονίκης, ὡς συνέπεια τῶν δραματικῶν γεγονότων τοῦ 1821-1822. Ὁ συγγρ. χωρίζει τό βιβλίο του σέ δύο μέρη: τό πρῶτο μέρος περιλαμβάνει δώδεκα κεφάλαια: Ἡ ἀπογραφή τοῦ 1831 (α), Οἱ διαταγές γιά τήν ἀπογραφή τῆς Θεσσαλονίκης (β), Τό Κατάστιχο (γ), Ὁ ἀριθμός τῶν μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος τό 1835 (δ), Φορολογούμενοι καί μή φορολογούμενοι (ε), Οἱ ἐπαγγελματικές ἀσχολίες τῶν Ἑλλήνων (στ), Ἡ κοινοτική διοίκηση (ζ), Ἡ σύνθεση τῆς οἰκογένειας (η), Γεννητικότητα καί θνησιμότητα τῶν Ἑλλήνων κατοίκων (θ), Οἱ ξενιτεμένοι (ι), Οἱ ξένοι (ια), Τά ὀνόματα τῶν κατοίκων καί ἡ ἐθνολογική σύνθεση τοῦ πληθυσμοῦ (ιβ) καί ὁ Ἐπίλογος. Στό δεύτερο μέρος τοῦ βιβλίου του ὁ συγγρ. ἐκδίδει τά κείμενα τῶν διαταγῶν, τά ἔγγραφα τῶν διαταγῶν σέ μετάφραση, τό Κατάστιχο· στό τέλος παραθέτει τή βιβλιογραφία, τό Εὐρετήριο καί Παράρτημα Εἰκόνων.

Στό πρῶτο κεφ. ὁ συγγρ. δίδει τούς ἄξονες στός ὁποίους κινήθηκε ἡ πρώτη ἀπογραφή τοῦ ἀνδρικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας κατά τήν ὑπόψη περίοδο· ἦταν τό 1831, ὅταν ἡ Ὑψηλή Πύλη ἐπιχείρησε τήν πρώτη ἀπογραφή (πού ἀπασχολεῖ τόν συγγρ.), προκειμένου νά ἐκσυγχρονίσει τό διοικητικό της σύστημα. Τά ἀπογραφικά δελτία, κατά τήν τρέχουσα γραφειοκρατική ὀρολογία, πού ἀπόκνεται

στο Βαšbakanlik Αρζίνι, άνέρχονται στά 21.000 και δέν έχουν μελετηθει άκόμη, πλίν ένός. Στή συνέχεια ό συγγρ. άσχολείται μέ τό περιεχόμενο τών διαταγών τών έτών 1830, 1831, 1833 γιά τίν άπογραφή τής Θεσσαλονίκης, αλλά, ταυτοχρόνως, προχωρεί sé έπισημάνσεις γιά τών χαρακτήρα τής φορολογίας χριστιανών και μουσουλμάνων (άπισότητες, άπαλλαγές όρισμένων κατηγοριών, καταγραφική μετακινουμένον, τρόπος καταγραφής μουσουλμάνων και χριστιανών, κατά έξάμηνο άποστολή καταστάχων, συμβολή προκρίτων στην άπογραφή). Ό συγγρ. σημειώνει, έπίσης, ότι ή άπογραφή πρέπει νά διενεργήθηκε μεταξύ Νοεμβρίου 1830 και Μαρτίου 1833, αλλά και ότι μέ νεώτερη διαταγή έπλήθαν όρισμένες διορθώσεις στά κατάστιχα έξαιτίας τών λαθών πού έπεσημάνθηκαν, άφου οι άριθμοί όθωμανοί υπάλληλοι τής Θεσσαλονίκης φαίνεται ότι δέν έκαμαν καλά τή δουλειά τους. Αυτό είχε ως άποτέλεσμα τήν άνάγκη γιά νέες συμπληρωματικές πληροφορίες και, κατ' άκολουθίαν, τήν συνέχισή τής άπογραφής ως τά μέσα τού 1835. Στο τρίτο κεφ. ό συγγρ. περιγράφει τό κατάστιχο, «τό Έροδικαστικό κατάστιχο τού έλληνικού πληθυσμού μέσα στην πόλη», πού χρονολογείται στις 3 Ίανουαρίου 1835· τό κατάστιχο αυτό είναι και τό μόνο σωζόμενο, άφου τά αντίστοιχα άπογραφικά τού έβραϊκού και τουρκικού πληθυσμού τής πόλης φαίνεται νά έχουν χαθεί.

Ή καταγραφή τών κατοίκων τής Θεσσαλονίκης γίνεται κατά συνοικίες, δηλ.: Άγίου Άθανασίου, Μονής Μεγάλης Παναγίας (σήμερα Νέας Παναγίας), Άγίου Κωνσταντίνου, Άγίου Ύπατίου (σήμερα Παναγίας Δεξιᾶς), Άγίου Νικολάου, Άλμυράς Βρούσης (σήμερα Ύπαταντής), Παναγούδας, Μητροπολιτή (σήμερα Μητροπόλεως), Καμένου Μοναστηριού (σήμερα Άγίου Μηνᾶ), Μονής Κοριτσιών (σήμερα Άγίας Θεοδώρας), Μονής Λαγού (σήμερα Λαοδηγητριάς) και Μονής Τσαούση (Μ. Βλατάδων). Ή καταγραφή άκολούθησε τήν έξής μέθοδο: ενώ στην καταγραφή τών Τουρκων γίνεται καταγραφή μόνιμων κατοίκων χωριστά άπό τούς ξένους ένοικιαστές, περαστικούς, μη καταγραφή γυναικών, όρφανών, άηλικίων, άναπήρων, ύψηλων άξιωματούχων, στην καταγραφή τού χριστιανικού έλληνικού πληθυσμού, αντίθετα, άπογράφονται παιδιά, όρφανά, άνάπηροι, γέροντες, βρέφη, έξαιρουμένων και έδώ, μόνον τών ύψηλων άξιωματούχων. Ό συγγρ. παρατηρεί όρισμένα λάθη ως προς τόν συνολικό άριθμό τών άπογραφομένων. Ένδιαφέρον είναι νά λεχθει ότι στό κατάστιχο αναγράφονται τό έπάγγελμα, τό όνομα, τό πατρώνυμο τού άπογραφομένου χωρίς άναφορά έπιθέτου. Σημειώνονται, πάντως, ως χαρακτηριστικό τό μουσάκι ή τά γένεια του· τά παιδιά καταγράφονται έπειτα άπό τόν πατέρα τους. Έπισημαίνεται, άκόμη, ή πατριαρχική δομή τής χριστιανικής ελληνικής οικογένειας, πού ήταν πολύ ζωντανή στην Θεσσαλονίκη και ή άσκηση τού ίδιου επαγγέλματος πού τά μέλη της άσκούσαν τίς περισσότερες φορές. Πάνω άπό τά όνόματα τών άπογραφομένων οι όθωμανοί υπάλληλοι σημειώναν τήν καταγωγή τους, τόν λόγο γιά τόν όποιο έχουν φύγει άπό τόπο τους, καθώς και τούς λόγους γιά τούς όποιους δέν πληρώνουν φόρο.

Στό τέταρτο κεφάλαιο ό συγγρ. προσπαθει νά άνασυνθέσει τόν άριθμό τών μελών τής Έλληνικής Κοινότητας τό 1835, ό όποιος σύμφωνα μέ τούς ύπολογισμούς του άνέρχεται στά 6.880. Ό συγγρ. στηρίζεται στόν τεκμηριωμένο άπό τήν άπογραφή άριθμό τών άρρένων, πού ήταν 2.410, στην άποψη «ότι ό συνολικός άριθμός τού πληθυσμού ένός τόπου κατά τήν προβιομηχανική έποχή ήταν ίσος περίπου μέ τόν τριπλάσιο άριθμό τών άρρένων άπό τήν ήλικία τών 12 μέ 13 έτών και πάνω». Μέ βάση τής τουρκικής πηγής ό συγγρ. ύπολογίζει τό σύνολο τών άρρένων κατοίκων τής Θεσσαλονίκης στους 12.720, άπό τούς όποιους οι 2.759 ήταν Χριστιανοί και οι 5.667 Έβραίοι. Συνολικός πληθυσμός, άνδρες, γυναίκες και παιδιά τό 1831: 25.500 άτομα.

Ἡ συγγρ., ἀφοῦ μνημονεύσει συντόμως τοὺς λόγους τῆς πληθυσματικῆς καὶ οικονομικῆς παρακάμῆς τῆς πόλης, ἀναφέρει τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀρρένων χριστιανῶν κατοίκων κατὰ συνοικία: πρώτη ἦταν αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου μὲ 710 καὶ τελευταία ἡ Λαοδηγήτρια μὲ 93.

Στὸ πέμπτο κεφ. ἐξετάζονται οἱ φορολογούμενοι καὶ μὴ φορολογούμενοι. Οἱ φορολογούμενοι κατατάσσονται, κατὰ τὴν ὀθωμανικὴ νομοθεσία, σὲ τρεῖς κατηγορίες: τοὺς πλοσίους, τοὺς εὐπόρους καὶ τοὺς πτωχοὺς. Σύμφωνα μὲ τὰ τουρκικὰ κατὰστιχα πλοῦσοι ἦσαν τὸ 6,93% τοῦ πληθυσμοῦ, εὐποροὶ τὸ 34,91% καὶ πτωχοὶ τὸ 17,89%. Σημειώνουμε ἐδῶ ὅτι οἱ Ἑβραῖοι κάτοικοι τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν ὑπόψη περίοδο, ἂν κρίνει κανεὶς ἀπὸ τὰ ποσοστὰ φορολογίας, ἦσαν, γενικά, πολὺ φτωχοί, ἐγγίζοντας σχεδὸν τὴν οικονομικὴ ἐξαθλίωση. Οἱ περισσότεροι πλοῦσοι τῆς πόλης κατοικοῦσαν στὴν συνοικία τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ἀκολουθοῦσαν αὐτοὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τῆς Μεγάλης Παναγίας κ.λπ. Ὑψηλὰ ποσοστὰ εὐπόρων εἶχαν οἱ συνοικίες τοῦ Μητροπολίτη, τοῦ Ἁγίου Ὑπατίου, τῆς Μ. Μεγάλης Παναγίας, ἐνῶ οἱ πῖο φτωχοὶ ἦσαν αὐτές τῆς Μονῆς Λαγού καὶ Μονῆς Τσαούση. Στους μὴ φορολογούμενους ἀνήκαν οἱ ζητιάνοι καὶ οἱ ἀνίκανοι γιὰ ἐργασία, οἱ μπερατλῆδες (προστατευόμενοι), οἱ ξένοι ὑπῆκοοι, οἱ πυροσβέστες καὶ οἱ ὑπηρετὲς τῶν Τούρκων. Οἱ χριστιανοὶ ζητιάνοι καὶ ἀνίκανοι ἦσαν 122 (τὸ 3,37% τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος), οἱ μπερατλῆδες ἦσαν μόνον ἑπτὰ, οἱ ξένοι ὑπῆκοοι, πολλῆς κυρίως τοῦ νεοσύστατου ἑλληνικοῦ κράτους, ἦσαν δέκα τρεῖς, οἱ πυροσβέστες δέκα τέσσερις, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μόνον τρεῖς εἶχαν ὡς μοναδικὴ ἀπασχόληση τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι ἀσχολοῦνταν καὶ μὲ ἄλλα ἐπαγγέλματα, οἱ ὑπηρετὲς Τούρκων ἀξιωματοῦχον ἦσαν δώδεκα.

Στὸ κατὰστιχο τῆς ἀπογραφῆς, ὅπως ἐλέχθη, ἀναγράφονταν καὶ τὰ ἐπαγγέλματα τῶν Ἑλλήνων τῆς Θεσσαλονίκης: μὲ αὐτὰ ἀσχολεῖται ὁ συγγρ., στὸ ἕκτο κεφ. Ἐτοι πληροφοροῦμαστε ὅτι τὰ ἐπαγγέλματα ποὺ δηλώθηκαν ἦσαν 130. Τὸ κεφ. αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον ἐκτενῆ, ἀφοῦ ὁ συγγρ. προβαίνει σὲ συστηματικὴ ἀνάλυση τῶν ἐπαγγελμάτων καταρτίζοντας σειρὰ πινάκων ὅπως: ἐπαγγελματίες εἰδῶν ἔνδυσης, ἐπαγγελματίες δερμάτων εἰδῶν, ἐπαγγελματίες τροφίμων καὶ ποτῶν, ἐπαγγελματίες οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν, ἐπαγγελματίες ἐπεξεργασίας ξύλου, ἐπαγγελματίες μεταλλικῶν εἰδῶν, ἐπαγγελματίες μεταφορῶν, ἐπαγγελματίες ὑπηρεσιῶν, ἐμπορευόμενοι κ.λπ. Ὁ συγγρ. συντάσσει, ἐπίσης, πίνακες μισθῶν, μεροκαματιάρηδων, τῶν κυριότερων ἐπαγγελμάτων κατὰ φορολογικὴ κατηγορία, ντόπιων καὶ ξένων ἀνεξαρτήτων ἐπαγγελματιῶν κατὰ φορολογικὴς κατηγορίας, ἐπαγγελμάτων κατὰ φορολογικὴ κατηγορία κ.λπ. Ἐδῶ ὁ συγγρ. ἐξετάζει τὰ ἐπαγγέλματα τῶν χριστιανῶν τῆς Θεσσαλονίκης, τίς συνοικίες ὅπου ἦσαν συνήθως ἐγκαταστημένοι οἱ Ἕλληνες ποὺ ἀσκοῦσαν τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα, προβαίνει σὲ ἐπισημάνσεις, ὅπως, λόγου χάρις ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σαράφη (ἀργυραμοιβῶν) τὸ ἀσκοῦσαν ἀποκλειστικῶς σχεδὸν οἱ Ἑβραῖοι, ὅτι δὲν συνάντησε χριστιανούς κουρεῖς, παπλωματάδες, ξυλεμπόρους, γιαιουρτσῆδες, ὅτι ἡ χριστιανικὴ κοινότητα ἐξυπηρετοῦνταν ἀπὸ Τούρκους καὶ Ἑβραίους ἐπαγγελματίες καὶ ἀντιστρόφως. Γίνεται, ἐπίσης, λόγος γιὰ τίς μικρὲς βιοτεχνίες τίς ὁποῖες εἶχαν ἰδρύσει Ἕλληνες ποὺ ἀπασχολοῦσαν συνήθως ἕναν ὡς τρεῖς τεχνίτες καὶ μόνον σὲ μία περίπτωση ἑννέα. Ἡ φυγὴ τῶν ἀμπατζῆδων σὲ ἄλλα κέντρα ἦταν καὶ ἡ κυριότερη αἰτία γιὰ τὴν μὴ ἀνάπτυξη ἀστικῆς τάξης στηριγμένης στὶς συντεχνίες στὴν Θεσσαλονίκη, ἡ ὁποία τάξη, ὁμως, στηρίχθηκε στὸς ἐμπόρους τοῦ εἰσαγωγικοῦ καὶ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου καὶ τοὺς μεγάλους γαιοκτῆμονες τῆς πεδιάδας τῆς Θεσσαλονίκης. Τέλος, ὁ συγγρ. παραθέτει λεξιλόγιο ἐπαγγελμάτων στὴν τουρκικὴ μὲ τίς ἀναγκαῖες ἐπεξηγήσεις. Στὸ

κεφάλαιο αυτό εκτιμά τὰ επαγγέλματα κατά ποσοστά κατοίκων, ποσοστά εὐπόρων καί πτωχῶν, μελετᾷ τὴν φύση τῶν επαγγελμάτων, τὰ καταστήματα καί τὰ ἐργαστήρια, τὸν ἀναλογουῦντα φόρο, τοὺς ἐντόπιους καί ξένους μαγαζάτορες, τὰ επαγγέλματα τῶν ἐντοπίων καί τῶν ξένων.

Στὸ ἕβδομο κεφ. ὁ συγγρ. ἀσχολεῖται μὲ τὴν κοινοτική διοίκηση, τοὺς μουχτά-ρηδες καί κεχαγιάδες, δύο κατά κανόνα, σέ κάθε συνοικία· ὁ συνολικός ἀριθμὸς τοὺς ἀνερχόταν στοὺς εἴκοσι, καί αὐτὸ ἐπειδὴ ὀρισμένες συνοικίες εἶχαν ἓνα μόνο μουχτάρη. Ὁ συγγρ. ἀναζητεῖ ἐδῶ καί τὴν οἰκονομική κατάσταση τῶν προυχόντων, πού δὲν προέρχονταν κατ' ἀνάγκη ἀπὸ τοὺς πλουσίους· ἡ ἐκλογή τοὺς ἀπὸ ὅλα τὰ κοινωνικά στρώματα γινόταν μὲ κριτήριο τὴν ἱκανότητα τοῦ καθενὸς νὰ ἐκπροσωπῇ τὴν κοινότητα μὲ τὸν καλύτερο τρόπο.

Στὸ ὄγδοο κεφ. ὁ συγγρ. μᾶς πληροφορεῖ ὅτι τὸ σύνολο τῶν σπιτικῶν τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν ὑπόψη περίοδο ἀνερχόταν στὰ 1959, ἐνῶ ὁ χριστιανικός πληθυσμὸς ἀνερχόταν στὰ 6.890 ἄτομα. Πολύ χρήσιμος εἶναι ὁ πίνακας μὲ τὸν ἀριθμὸ οἰκογενειῶν κατὰ συνοικία, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ συνοικία τοῦ Καμένου Μοναστηριοῦ ("Ἅγιος Μηνᾶς) μὲ 228 οἰκογένειες, ἀκολουθεῖ αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου μὲ 175, τῆς Παναγούδας μὲ 167 κ.λπ.

Τὸ ἔνατο κεφ. ἀναφέρεται στὴν γεννητικότητα καί θνησιμότητα τῶν Ἑλλήνων κατοίκων: «τὰ παιδιά μέχρι 19 ἐτῶν ἀποτελοῦσαν τὸ 39,93% τοῦ συνολικοῦ ἀνδρικοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ, ἀπὸ 16 ἕως 60 ἐτῶν τὸ 56,78% καί πάνω ἀπὸ 60 ἐτῶν τὸ 3,29%». Σημαντικὴ εἶναι καί ἡ διαπίστωση τοῦ συγγρ. γιὰ τὴν αὐξηση τῶν γεννήσεων τὴν περίοδο 1829-1834, ὅποτε εἶχαν γεννηθεῖ 636 ἀγόρια· πρόκειται σαφῶς γιὰ τὴν περίοδο σχετικῆς ἡρεμίας μετὰ τὰ τραγικὰ γεγονότα τοῦ 1821-1822. Ὅσο γιὰ τὴν θνησιμότητα τῶν Ἑλλήνων κατοίκων ὁ συγγρ. ὑποστηρίζει ὅτι ὀφειλόταν κυρίως στὶς παιδικές ἀσθένειες, στὶς ἐπιδημίες πανούκλας καί χολέρας, στοὺς πολέμους, στὴν πείνα.

Στὸ δέκατο κεφ. ὁ συγγρ. κάνει λόγο γιὰ τοὺς ξενιτεμένους Θεσσαλονικεῖς πού προτιμοῦσαν τὴν Σμύρνη (56 ἄτομα) καί ἄλλα μέρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (29 ἄτομα), τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὴν Ἀλεξάνδρεια κ.λπ.· οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ξενιτεμένους ἦσαν ἀμπατζῆδες.

Ἀλλὰ καί οἱ ξένοι πού εἶχαν ἐγκατασταθεῖ στὴν Θεσσαλονίκη ἀπασχολοῦν τὸν συγγρ. στὸ ἑνδέκατο κεφ., ὅπου ἐξετάζονται οἱ τόποι καταγωγῆς τοὺς, οἱ αἰτίες ἀποδημίας τοὺς, τὰ επαγγέλματά τοὺς, οἱ συνοικίες ἐγκατάστασης, οἱ σχέσεις μὲ τοὺς ἐντοπίους. Ἡ συρροή πολλῶν ξένων στὴν Θεσσαλονίκη ἀποκαλύπτει τὴν ἔλξη πού καί τότε, λίγο μετὰ τὰ γεγονότα τοῦ 1821, ἀσκούσε ἡ πόλη στοὺς κατοίκους τῆς μακεδονικῆς ἐνδοχώρας. Δύο πίνακες, πού κατήρτισε ὁ συγγρ., ἀναδεικνύουν σαφῶς τὴν ποικιλία προέλευσης τῶν ξένων κατοίκων τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν κατανομή τῶν ξένων κατὰ συνοικία, τὴν καταγωγή τοὺς ("Ἡπειρος, περιοχή Θεσσαλονίκης, Θεσσαλία, Ἄνατ. Μακεδονία, Δυτ. Μακεδονία, Κεντρ. Μακεδονία, Μοριᾶς, Στερεὰ Ἑλλάδα, Χαλκιδικὴ κ.λπ.).

Στὸ δωδέκατο κεφ. γίνεται λόγος γιὰ τὰ ὀνόματα τῶν κατοίκων καί τὴν ἐθνολογικὴ σύνθεση τοῦ πληθυσμοῦ. Τὰ ὀνόματα βεβαίως, στὴν συντριπτικὴ τους πλειοψηφία εἶναι ἑλληνικά· χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ χρήση βυζαντινῶν ὀνομάτων ("Ἀλέξης, Ἀνδρόνικος, Ἀργυροπούλης, Δούκας, Θεοδόσιος, Ἰωαννίκιος κ.λπ.), ἡ ἐπιγράφιση τῶν ὀνομάτων Γιώργης, Δημήτρης, Γιάννης κ.λπ., πού μαζὶ μὲ τὰ Κωνσταντῖνος, Κώστας, Κωστάκης, Νικόλας, Χρῆστος, Βασίλης κ.λπ. κάλυπταν τὸν μισὸ χριστιανικὸ πληθυσμὸ. Τὰ ξένα ὀνόματα (ὅπως Γιοβάν, Στογιάν, Ρίζο, Τραγιάν), προερχόμενα ἀπὸ

τὴν βαλκανικὴ ἐνδοχώρα, ἦσαν ἐλάχιστα.

Στὸν Ἐπίλογο ὁ συγγρ. σημειώνει ὀρισμένα ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα γιὰ τὴν ἀριθμητικὴ καὶ πολιτισμικὴ ὑπεροχὴ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου στὴν Θεσσαλονίκη, τὴν ἀναμφισβήτητη χρῆση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, τὴν συσπείρωση γύρω ἀπὸ μία καὶ μόνον ἐκκλησιαστικὴ καὶ κοινοτικὴ ἀρχή, τὴν δημιουργία «παροικιών» ἀπὸ ξενιτεμένους πού ἐγκαθίσταντο στὶς συνοικίες ὅπου ἀπὸ παλαιὰ ζοῦσαν συμπατριῶτες τους, τὴν ἀπουσία βιομηχανίας, τὴν ἀπασχόληση τῶν Ἑλλήνων σὲ βιοτεχνίες, τὴν παρακμὴ τῶν βιοτεχνιῶν παραγωγῆς ὑφασμάτων, τὴν φτώχεια καὶ ἀνέχεια τῶν Ἑλλήνων, πού ὁ ἀριθμὸς τους λόγω τῶν γεγονότων τοῦ 1821 εἶναι ὁ μικρότερος ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς κατάληψης τῆς πόλης τὸ 1430 ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς, τὴν μοιραία παρακμὴ, λόγω τῆς φθίνουσας οἰκονομικῆς ζωῆς, τοῦ ἐβραϊκοῦ καὶ μουσουλμανικοῦ στοιχείου, τὴν μικρὴ παραγωγή προϊόντων, πού προορίζονταν μόνον γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ κατανάλωση, τὸν μαρασμὸ τῆς ὑπαιθροῦ. Ἔτσι ἡ Θεσσαλονίκη στὶς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 1840 ἦταν μία δευτερεύουσα ὀθωμανικὴ πόλη, μὲ τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο ἀποδυναμωμένο ἀπὸ τὴν τραγωδία τοῦ 1821-1822, ἀλλὰ πού προσπαθοῦσε νὰ ὀρθοποδήσει, πράγμα πού πέτυχε μετὰ τὸν Κριμαϊκὸ πόλεμο.

Στὸ δεύτερο μέρος τοῦ βιβλίου του ὁ συγγρ. παραθέτει τὰ κείμενα τῶν διαταγῶν (κατάστιχα Ἱεροδικείου Θεσσαλονίκης, ἀριθ. 223, κατάστιχο Ἱεροδικείου Κιλκίς ἀριθ. 2, Ἀρχεῖο Μονῆς Ἰβήρων), τὰ ὁποῖα ἐκδίδονται μὲ τὴν πρωτότυπη τουρκικὴ γραφὴ τους· στὴν συνέχεια ὁ συγγρ. παρέχει μετάφραση στὴν ἑλληνικὴ τῶν ἐγγράφων τῶν διαταγῶν. Ἐνδιαφέρον παρουσιάζει τὸ ἱεροδικαστικὸ κατάστιχο τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου δίδονται τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ἐπαγγέλματα τῶν κατοίκων τῶν χριστιανικῶν συνοικιῶν στὴν Θεσσαλονίκη. Ὁ συγγρ. κλείνει τὸ βιβλίο του μὲ τὴν Βιβλιογραφία, τὸ Εὐρετήριο καὶ Παράρτημα εἰκόνων (τὰ κατάστιχα καὶ ἓνα τοπογραφικὸ τῆς Θεσσαλονίκης τοῦ τέλους τοῦ 19ου αἰ.).

Συμπερασματικά: ὁ καθηγητὴς Β.Δ., ἐξέχων τουρκολόγος τῆς χώρας μας, συνέγραψε ἓνα πολὺ ἐνδιαφέρον ἔργο, πού συνιστᾷ σημαντικὴ συμβολὴ στὴν ἱστορία τῆς Θεσσαλονίκης, στηριζόμενος μάλιστα, ὅπως συνηθίζει, στὰ τουρκικὰ ἐγγραφα τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχεῖου Μακεδονίας. Ἡ μελέτη αὐτὴ εἶναι χρήσιμη ἀπὸ τὴν ἄποψη ὅτι γνωρίζαμε λίγα ὡς τώρα γιὰ τοὺς Ἕλληνες τῆς Θεσσαλονίκης μετὰ τὰ γεγονότα τοῦ 1821, πού ἦσαν τραγικὰ ἀπὸ κάθε ἄποψη γι' αὐτούς, μετὰ τὶς σφαγές, τὴν φυγὴ, τὸν οἰκονομικὸ μαρασμὸ. Σχεδὸν ὅλος ὁ ἑλληνικὸς κόσμος τῆς πόλης, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς πού συρρέει σ' αὐτὴν, καταγράφεται στὴν μελέτη τοῦ συγγρ. Πλοῦσιαι, λοιπόν, καὶ ἀποκαλυπτικὴ μελέτη γιὰ τὴν Θεσσαλονικὴ τῆς παρακμῆς. Τὰ τουρκικὰ ἀρχεῖα εἶναι πηγὴ πλοῦτου γιὰ τὴν γνώση τῆς ἱστορίας μας καὶ σιγά-σιγά οἱ Ἕλληνες τουρκολόγοι τὰ μελετοῦν. Σκέφτεται κανεὶς, πάντως, πόσο θὰ βοηθοῦσαν τὸν συγγρ. τὰ ἀρχεῖα τοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου Θεσσαλονίκης, τὰ ἀποκείμενα στὸ Ἱστορικὸ Ἀρχεῖο τοῦ Γαλλικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν (Quai d'Orsay), στὴν ἐξαγωγή συμπερασμάτων καὶ γενικότερα στὴν πληρέστερη παρουσίαση τῆς Θεσσαλονίκης μετὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση. Τὰ γαλλικὰ αὐτὰ ἀρχεῖα εἶναι τὰ μόνα πλήρη, ἄλλωστε, ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα εὐρωπαϊκὰ, προκειμένου πάντα γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη.

Πάντως, ὁ συγγρ., ὅταν γράφει περὶ Βλάχων, μοῦ φαίνεται ὅτι δίδει τὴν ἐντύπωση πὼς τοὺς θεωρεῖ ξεχωριστὴ ἔθνοτητα: καλύτερα νὰ γράφουμε: βλαχοφώνους Ἕλληνες ἢ Ἀρωμῶνους· τὸ γνωρίζει, ἐξάλλου, ἐφόσον στὴν σ. 140 γράφει ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὴν Μοσχόπολη καὶ συγκεκριμένα μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς ἀπὸ τοὺς Τουρκαλβανοὺς τὸ 1770. Ἡ ταῦτιση τοῦ χωριοῦ Gavardina μὲ τὸ Λιτόχωρο ἔγινε ἀπὸ τὸν συγγρ. μὲ βάση ἔμμεσες καὶ προφορικὲς μαρτυρίες. Ἴσως ἔχει δίκαιο, ἀλλὰ σὲ χάριτη

του γεωγράφου C. Blaeu, *Atlas major sive Cosmographia Blaviana, 1666 - Macedonia, Epirus et Achaia, 1662* (καί ανατυπώσεις στὸν 18ο αἰ.) ἡ Gavardina φέρεται στὰ βόρεια τοῦ Ἀλιάκμονα μακριὰ ἀπὸ τὸν Ὀλύμπο· μὲ τὴν ἐπιφύλαξη βέβαια ὅτι οἱ χαρτογράφοι τοῦ 16ου καὶ 17ου αἰ. δὲν ἦσαν σαφεῖς στὴν ἀκριβῆ τοποθέτηση τῶν γεωγραφικῶν χώρων πού τοὺς ἀπασχολοῦσαν. Ἐκεῖ τὴν τοποθετοῦν καὶ ἄλλοι χαρτογράφοι τοῦ 17ου καὶ 18ου αἰ.: ὁ ἐνδιαφερόμενος μπορεῖ πρόχειρα νὰ ἀναζητήσει τὶς πληροφορίες αὐτές στὴν ἔκδοσι: Δῆμος Θεσσαλονίκης - Δημοτικὴ Πινακοθήκη, *Χάρτες καὶ γραφοῦρες τῆς Μακεδονίας, 15ος-19ος αἰ.*, Θεσσαλονίκη 1992. Ὁ συγγρ. στὴν σ. 48 συζητεῖ γιὰ τὸ χωριὸ *Καρίτσα* καὶ ὑποθέτει πὼς πρέπει νὰ ταυτισθεῖ μὲ τὸ *Φερνίτσα*, πού ἀπαντᾷ συχνὰ στὰ ἐγγράφα πού ἐξέδωσε ὁ Ἰω. Κ. Βασδραβέλλης, *Ἱστορικὰ Ἀρχεῖα Μακεδονίας 1695-1912*, Θεσσαλονίκη 1952, ὡς τόπος καταγωγῆς πολλῶν ἀπογραφομένων τῆς περιόδου 1831-1835. Δὲν ἀποκλείεται ἡ ὑπόθεσί του νὰ εἶναι ὀρθή, ἐφόσον εἶναι εὐκολὴ ἡ παρανόνησις Καρίτσα - Φερνίτσα. Ἀναζητήσῃ τὴν Φερνίτσα σὲ κείμενα καὶ χάρτες τῆς περιοχῆς, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Μόνον πού ἡ Καρίτσα πού μνημονεῖται ὁ συγγρ. δὲν εἶναι αὐτὴ πού βρισκεται στὴν Ὀσσα, ἀλλὰ στὸν Ὀλύμπο, μερικὰ χιλιόμετρα ψηλότερα ἀπὸ τὸ Διον. Ὑπάρχει καὶ Καρίτσα στὴν Ὀσσα, ἀλλὰ δὲν ἔχει σχέση μὲ αὐτὴν τοῦ Ὀλύμπου· στὴν τελευταία ἔχουν ἐγκατασταθεῖ κάτοικοι τοῦ παλαιοῦ χωριοῦ *Φτέρη* (πού βρισκόταν γύρω στὰ 15-20 χλμ. βορειότερα τῆς Καρίτσας). Μήπως λοιπὸν ἡ *Φτέρη* πρέπει νὰ ταυτισθεῖ μὲ τὴν Φερνίτσα τῶν τουρκικῶν ἐγγράφων; Ὁ Ἀντώνιος Μηλιαράκης, *Ὀδοιπορικὰ Μακεδονίας, Ἠπίρου καὶ Θεσσαλίας κατὰ τὸν Émile Isambert*, Ἀθῆνα 1878, σ. 77, γράφει: «Μετὰ τοὺς Σφίγγους καταλείπομεν ἐν δεξιᾷ τὴν Κουντουριώτισσαν καὶ τὸν αἰλῶνα δι' οὗ φθάνει τὴς εἰς τὴν Μονὴν τῆς Πέτρας, καὶ διερχόμενοι τὴν *Φτέρην* ἢ *Καρίτσαν*, φθάνομεν εἰς (2 ὄρ. 30) *Μαλαθριαν*, τὸ ἀρχαῖον Διον». Περβλ. τὸν Νικ. Θ. Σχινᾶ, *Ὀδοιπορικαὶ σημειώσεις Μακεδονίας, Ἠπίρου...*, Ἀθῆνα 1886, σ. 47. Λιγότερο διαφωτιστικὴ εἶναι ἡ μελέτη τοῦ Ἀθ. Γ. Καραβέρου, *Τουρκικὰ ἐγγράφα - ἀπὸ τὰ ἱστορικὰ ἀρχεῖα Μακεδονίας ἀναφερόμενα στὸ Νομὸ Πιερίας*, Θεσσαλονίκη 1984.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΑΘ. Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

Ἀδέλα Ἰσμουριάδου, *Κοριτσά, Ἐκπαίδευση - Εὐεργέτες - Οἰκονομία 1850-1908*, ἐκδ. Institute for Balkan Studies - ἐκδ. οἴκος Ἀδελφῶν Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη 1997, σσ. 176 + 12 εἰκόνες.

Τὸ παρόν ἔργο εἶναι ἡ διδακτορικὴ διατριβὴ τῆς Ἀδ. Ἰσμουριάδου καὶ ἀναφέρεται στὴν ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς τῆς πόλεως Κοριτσᾶς τῆς Β. Ἠπίρου, δηλ. τῆ χρονικῆ περιόδου 1850-1908. Στὴν Εἰσαγωγὴ τοῦ βιβλίου τῆς ἡ συγγρ. ἀναλύει τοὺς λόγους τῆς ἀκμῆς: οἰκονομικὴ ἀνθήσις, πλουτισμὸς Κοριτσαίων τῆς Διαπορᾶς, ἄνοδος τῆς ἀστικῆς τάξης, δραστηριότητες τοῦ Ἠπειρώτου μητροπολίτου Νεοφύτου, παραχώρησις δικαιοματίων στοὺς Χριστιανούς ἀπὸ τὴν Ὑψηλὴ Πύλη μὲ τὸ Χάττι Χουμαγιὸν (1856). Ἡ συγγρ. παρουσιάζει, ἐπίσης, τὶς πηγές τῆς ὄπως: τὰ ἐγγράφα τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, τὸ ἀρχεῖο τοῦ Ἰδρύματος Ἠπειρωτικῶν Μελετῶν, τὸ Public Record Office, τὴν ἐφημερίδα τῆς Κοριτσᾶς *Πελαγίς*. Στὴν συνέχεια ἡ συγγρ. ἀσχολεῖται μὲ τὰ ἱστορικὰ τῆς Κοριτσᾶς: προέλευσις ὀνόματος, ἀναφορὰ τῆς ἀπὸ τὶς βυζαντινὲς πηγές, σχέσεις τῆς μὲ τὶς γειτονικὲς περιοχές (Μοσχόπολη, Νικολίτσα, Βυθιζούμι, Ὑπσιχία), διοικητικὴ ὑπάγωγι τῆς κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν στὸ βι-